

Част III (е) Последиците от мита върху поддръжниците му

„Узаконена“ агресия

Макар че повечето хора си се представят като „зрител“, когато става дума за авторитарно потисничество и несправедливост, всъщност почти всички са *поддръжници* на насилието, което „Властта“ извършва под една или друга форма. Всеки, който гласува, независимо от кандидата, или дори на думи подкрепя някаква „политика“ или „програма“ на Властта, оправдава извършването на насилие срещу своите ближни, дори и да не признава, че го прави. Това е така защото „законът“ не представлява приятелски предложения или учтиви молби. Всеки т. нар. „закон“, издаден от политиците, е *заповед*, подкрепена със заплаха за насилие срещу онези, които не се подчиняват. (Както Джордж Вашингтон казва: „Властта не е разум, не е красноречие; тя е сила“).

Повечето хора в ежедневието си живот много неохотно използват заплахи или физическа сила срещу ближния си. Само една съвсем малка част от множество възникнали лични спорове водят до конфликти с насилие. Обаче заради своята вяра във „Властта“ почти всички хора подкрепят широкоразпространеното насилие, без дори да осъзнава това. И те не се чувстват виновни, че правят това, защото възприемат заплахите и насилието за законни по същността си, когато са наречени „прилагане на закона“.

Всеки знае какво се случва, ако някой бъде заловен да „нарушава закона“. Това може да бъде само „глоба“ (искане за плащане под заплаха за насилие) или може да бъде „арест“ (насилствено вземане на някого за пленник), или това може да доведе дотам, че „служителите на закона“ да

убият някой, който продължава да се съпротивлява. Но *всеки* „закон“ е заплаха, подкрепена от *способността и готовността да се използва оръжие* срещу онези, които не се подчиняват, и всеки, който честно размисли над това мнение, ще признае този факт.

Но вярата в „авторитета“ води до странни противоречия в това как хората виждат света. Почти всеки поддържа идеята, че „законът“ трябва да се използва, за да бъдат принудени другите хора да вършат различни неща или да финансират различни неща. Обаче подкрепяйки таква насилie и знаейки последствията за всеки, който бъде заловен, че не се подчинява, тези същите поддръжници пропускат да признаят, че онова, което подкрепят, е насилie. Има, например, милиони хора, които се смятат за миролюбиви, цивилизовани – някои дори гордо носят името „пацифист“ – но които подкрепят въоръжения грабеж, извършван както над всеки, когото познават, така и над милиони непознати. Те не виждат противоречие, защото грабежът е наричан евфемистично „данъчно облагане“ и се извършва от хора, които уж имали *правото* да извършват грабеж в името на „Властта“.

Степента на отрицание, която се създава от вярата в „авторитета“ е изключително висока. Когато подкрепят „политическото“ насилie, хората не поемат никаква отговорност за резултатите. Онези, които кандидатстват за „привилегии“ от „Властта“, например, *молят* да получават плячка, насилствено открадната от техните ближни чрез „данъчно облагане“. По същия начин, това да кандидатстваш за служба във „Властта“ означава да искаш ближният ти да бъде *принуден* да ти плаща заплата. Независимо от това, дали човек получава директно плащане или някаква услуга, програма или друга облага, той винаги ще приеме откраднатото имущество без ни най-малко за-

гатване за срам или вина. Той иначе може да е в абсолютно добросъседски отношения с хората, които държавата ще ограбва по негова молба. Такова умствено раздвояване изобщо *не настъпва* в никоя друга ситуация, не само при онези, които подкрепят актовете на агресия, а също така и при *жертвите* на тази агресия. Ако, например, един човек е платил на въоръжен крадец да проникне в къщата на негов съсед и да открадне някои от неговите ценни вещи, и ако съседът му узнае, че той е направил това, такива съседи (най-малкото) не биха били в добросъседски отношения. Обаче, ако същото нещо бъде извършено, като се използва „авторитет“, чрез избори, последвани от „законосъобразна“ кражба, обикновено нито крадецът, нито жертвата я възприемат като нещо нередно.

(Лична бележка на автора: Не мога да преброя колко хора изразиха солидарност с мен и моята съпруга затова, че бяхме вкарани в затвора, защото не се подчинихме на Службата за вътрешните приходи. Но изглежда на нашите познати-неанархисти изобщо не им хрумва, че бяхме вкарани в затвора именно от онези, за които те гласуват, и заради неподчинение на заповедите, които те подкрепят. Доколкото ми е известно, нито един етатист, когото познаваме, изобщо не е забелязал шизофренията и лицемерието в това активно да подкрепят масовото ограбване („данъчно облагане“), а след това да изразяват искрените си съчувствия към жертвите на същото това ограбване).

Някой може да види свръхестествената същност на „авторитета“ във факта, че сред хората, които с готовност гласуват за това техните близки да бъдат „законно“ изнудвани и ограбвани, малцина биха помолили или наели простосмъртни да извършват същото нещо. Малко хора биха почувствали, че имат право да наемат улична банда да

ограбва ближните им, за да плащат за образованието на детето си, но много милиони подкрепят същото нещо, когато оправдават „местните данъци“, с които се финансират „обществените“ училища. Защо тези хора чувстват двете неща толкова различни в морално отношение? Защото онези, които вярват във „Властта“, вярват, че то представлява нещо повече от хората в него. Те си въобразяват, че то има права, каквито нито един простосмъртен няма. От гледна точка на етатиста, това да помолиш „Властта“ да направи нещо има много повече общо с това да помолиш боговете да направят нещо, отколкото с това да помолиш хората да направят нещо. Един етатист, който смята за справедливо дадено „законодателство“, би бил ужасен и оскърбен, ако някаква група от обикновени хора предложи подобни услуги. Представете си, че улична банда даде следната оферта на местен жител:

„Ние ще рекетираме твоите ближни и ще използваме онова, което отнемем, за да плащаме за неща, които са необходими за това твоето дете да ходи на училище, за поправка на пътищата и за подобни неща. Разбира се, ние трябва да бъдем освободени. Освен това, кажи ни какво искаш да бъде поведението на твоите ближни, и ние ще гарантираме, че те ще имат такова поведение. Ако те не правят онова, което им казваме, ще им вземаме нещата или ще ги тикаме в пандиза“.

Ако обикновени хора направят такава оферта, те ще бъдат осъдени за техния опит за извършване на криминално деяние. Но когато същите неща бъдат предложени в предизборна реч на някой, който се състезава за пост във „Властта“, и когато такива неща се извършват в името на неясни политически абстракции, като например „общото благо“ или „волята на народа“, те се смятат не само за позволени, но и за благородни и добродетелни. Когато по-

литикът каже: „Необходимо е да осигурим адекватно финансиране за обучението на нашите деца и да инвестираме в нашата инфраструктура“, той буквално говори за насилствено отнемане на пари от хората (чрез „данъци“) и тяхното харчене по начин, по който той смята, че трябва да бъдат похарчени. Такава агресия се приема за оправдана, когато бъде извършена в името на „авторитета“, но се разпознава като неморална, ако бъде извършена от простосмъртни. Това показва, че в съзнанието на етатиста „Властта“ е нещо повече от събрание на човешки същества. Парадоксално е, че етатистът ще настоява, че всичко, което е позволено на „Властта“ и всичко, което то представлява, произтича от „народа“. Цялата вяра във „Властта“ изисква абсурдната култоподобна вяра в това, че посредством псевдорелигиозни политически документи и ритуали (конституции, избори, назначения, законодателство и т. н.) една банда простосмъртни може да направи фокус да се появи нещо, което притежава свръхчовешки права – права, непритежавани от нито един от хората, които са го създали. И щом хората имат халюцинации за съществуването на такова нещо, те с готовност ще молят това нещо насилствено да управлява и ограбва техните ближни. Хората признават, че простосмъртните нямат право да вършат такива неща, но искрено вярват, че божеството, наречено „Власт“ има всички права да върши такива неща.